

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Det ærede medlem mente iøvrigt, at jeg nærmest fandt bruttoprissystemet dårligt. Ja, jeg vil hertil sige, at jeg kan tilslutte mig kommissionens vurdering af det, herunder også, at der kan tænkes tilfælde, hvor de gunstige virkninger er de overvejende. Derfor har jeg heller ikke opponeret mod adgangen til dispensation fra et eventuelt forbud.

Altså, jeg har opfattet det ærede medlems tale sådan, at der var forhandlingsvilje og måske en ikke ringe forhandlingsvilje deri, og jeg synes, at talen derved var i behagelig modsætning til det ærede medlem hr. Weikops indlæg. Hvis jeg må gøre den bemærkning, syntes det mig, at de to forbundne partier ved denne lejlighed faldt lidt ud af trit. Hvis dette retter sig, så håber jeg, at det bliver det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens takt mere end det ærede medlem hr. Weikops, der bliver den afgørende.

Det ærede medlem hr. Weikop var i den grad optaget af at sige nej til den højtærede handelsministers forslag, at han selv tilsidst ligesom blev lidt bange og forsikrede, at de konservative sandelig ikke var modstandere af en trust- og prisaftalelov; men hvordan en sådan lov skulle være, hvad de konservative kunne gå med til, det fik vi ikke noget at vide om. Jeg må sige, at det var, som om det ærede medlem — jeg ved ikke, om man skal sige, at det var på erhvervsledernes vegne — havde tilegnet sig en „vi alene vide“-mentalitet, som måske er karakteristisk for det parti, han repræsenterer, men forhåbentlig ikke for erhvervsorganisationerne. Jeg vil i alt fald advare imod en videreførelse af denne tone.

Og må jeg så sige en ting til til det ærede medlem. Jeg så for kort tid siden, at biskoppen i Aalborg, hr. Erik Jensen, i anden forbindelse udtalte, at han ville øve sig i at have tillid til justitsministeren. Mon ikke det ærede medlem hr. Weikop burde øve sig, om ikke ligefrem i at have tillid til den højtærede handelsminister — det er måske for meget forlangt — så dog i det mindste i at undertrykke sin fortrydelse over, at der måske på handelsministerposten sidder en anden, end det ærede medlem kunne tænke sig. Jeg tror, at det ville klæde det ærede medlem at undertrykke denne fortrydelse,

og jeg tror oven i købet, at det ville være klogt.

Iøvrigt skal jeg nøjes med at se lidt nærmere på et par af det ærede medlems betragtninger. Det ærede medlem har forset sig på, at den højtærede handelsminister og — kan jeg forsikre om — mange med hende nærer en sund skepsis overfor erhvervslivets prisberegninger. Jeg vil gerne i den anledning spørge det ærede medlem, om han da mener, at vi uden videre, uden nogen som helst skepsis skal godtage enhver prisberegning? Jeg vil gerne spørge ham, om han er enig med sin partifælle, det ærede medlem hr. Foss, som i en kommentar til trustkommissionens betænkning om kalkbranchen, en kommentar, der er dateret den 31. maj 1951, siger — jeg citerer med den højtærede formands tilladelse —:

„Udfra en liberalistisk betragtning bør det principielt ikke være forbudt en fabrikant at tjene, hvad han kan, på sine varer (jeg ser selvfølgelig bort fra krigstid og lignende unormale tider).“

Jeg vil gerne spørge, om det er det ærede medlem hr. Weikops opfattelse, at det er sådan, man skal stille sig? Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, om han overhovedet ikke kender begrebet skepsis overfor spørgsmålet prisberegninger? Hvis det er sådan, så tror jeg, det måske kunne hjælpe lidt i den rigtige retning, at jeg gør opmærksom på et par friske eksempler på, hvorledes man visse steder forholder sig overfor prisberegningsspørgsmålet. Jeg har her et udklip fra „Frederiksborg Amts Avis“ for den 13. januar. Det er et referat af Landsforeningen Dansk Frugtavl's møde i Hillerød, på hvilket landsformanden, hr. Hardy Hansen, holdt et foredrag. Med den højtærede formands tilladelse skal jeg citere et enkelt efter min opfattelse ganske oplysende afsnit af dette foredrag. Hr. Hardy Hansen sagde:

„Som almindelig privat avler ville jeg aldrig udtale mig til nogen avis om høstudsigterne for frugten. Jeg ville ikke sige: det tegner til at blive en rekordhøst — eller sige, at æblehøsten tegner til helt at slå fejl — eller at æblerne slipper for tidligt op, at de ikke kan holde sig, at de rådner. Disse ting ville jeg overlade til min organisations ledelse at manøvrere med, thi ved udsigt til rekordhøst